

Komisja
Europejska

ZROZUMIEĆ
POLITYKĘ
UNII EUROPEJSKIEJ

Pomoc ofiarom
katastrof
i konfliktów oraz
ochrona osób
zagrożonych

Pomoc humanitarna i ochrona ludności

Europejska pomoc humanitarna zapewnia realne wsparcie tysiącom ludzi, wiedzącym, że Europa jest siłą, która stoi na straży uniwersalnych wartości, mających tak istotne znaczenie dla tego, by na świecie żyło się lepiej.

Kristalina Georgijewa, komisarz UE
ds. współpracy międzynarodowej, pomocy
humanitarnej i reagowania kryzysowego

ZROZUMIEĆ POLITYKĘ UNII EUROPEJSKIEJ

Ta publikacja jest częścią serii wydawniczej poświęconej działaniom, jakie podejmuje Unia w różnych obszarach, powodów ich podejmowania i osiąganym wynikom.

Publikacje z tej serii można pobrać ze strony:
http://europa.eu/pol/index_pl.htm

Jak działa Unia Europejska
„Europa 2020” – europejska strategia na rzecz wzrostu
Założyciele Unii Europejskiej

Agenda cyfrowa
Badania i innowacje
Bezpieczeństwo żywności
Budżet
Cła
Działania w dziedzinie klimatu
Energia
Granice i bezpieczeństwo
Handel
Konkurencyjność
Konsumenci
Kształcenie, szkolenie, młodzież i sport
Kultura i sektor audiowizualny
Migracja i azyl
Opodatkowanie
Polityka regionalna
Pomoc humanitarna i ochrona ludności ✘
Przedsiębiorstwa
Rolnictwo
Rozszerzenie
Rozwój i współpraca
Rybołówstwo i gospodarka morską
Rynek wewnętrzny
Sprawiedliwość, obywatelstwo, prawa podstawowe
Sprawy zagraniczne i polityka bezpieczeństwa
Środowisko
Transport
Unia gospodarcza i walutowa oraz euro
Zatrudnienie i sprawy społeczne
Zdrowie publiczne
Zwalczanie nadużyć finansowych

SPIS TREŚCI

Dlaczego potrzebujemy unijnej pomocy humanitarnej i polityki ochrony ludności Ratować życie i zapobiegać ludzkiemu cierpieniu	3
Kontekst Reagować na potrzeby	7
Czym zajmuje się UE Wypełnić zobowiązania	10
Perspektywy Sprostać potrzebom	15
Więcej informacji	16

Zrozumieć politykę unii europejskiej – Pomoc humanitarna i ochrona ludności

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Komunikacji Społecznej
Publikacje
1049 Bruksela
BELGIA

Tekst ukończono w lutym 2013

Zdjęcie na okładce: © Jupiterimages

16 str. — 21 x 29,7 cm
ISBN 978-92-79-24410-0
doi:10.2775/69113

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2013 r.

© Unia Europejska, 2013
Zezwala się na powielanie niniejszej publikacji.
Wykorzystywanie lub powielanie pojedynczych zdjęć
wymaga bezpośredniej zgody posiadaczy praw autorskich.

Dlaczego potrzebujemy unijnej pomocy humanitarnej i polityki ochrony ludności

Ratować życie i zapobiegać ludzkiemu cierpieniu

Ekran naszych telewizorów i pierwsze strony gazet wypełnione są obrazami konfliktów i katastrof. UE jak najszybciej kieruje pomoc do osób potrzebujących. Za pośrednictwem Biura Pomocy Humanitarnej Komisji Europejskiej udziela wsparcia ofiarom katastrof i konfliktów na całym świecie, stara się także zapobiegać kryzysom humanitarnym. Wysiłki te należą do najważniejszych elementów jej działalności. Zgodnie z wartościami stanowiącymi fundament Unii – solidarnością, poszanowaniem godności ludzkiej, równością i tolerancją – chroni ona ludzkie życie, ogranicza cierpienie i zapobiega mu oraz chroni godność osób, które znalazły się w trudnej sytuacji.

Unia jest obecna na obszarach dotkniętych kryzysem na całym świecie, w tym w Syrii, Afganistanie, na okupowanym terytorium palestyńskim, w regionie Sahelu i wielu innych częściach Afryki, Ameryki Środkowej i Południowej oraz w Azji Południowo-Wschodniej. Prowadzi też operacje pomocowe na obszarach od dłuższego czasu dotkniętych kryzysem, którymi przestano się już interesować, i na obszarach, gdzie do niedawna jeszcze trwał konflikt. Niesienie pomocy najbardziej potrzebującym to moralny imperatyw całej społeczności międzynarodowej, a Komisja Europejska od wielu lat angażuje się w działania na rzecz ofiar kryzysów. Pomoc, jakiej udziela biuro Komisji ds. pomocy humanitarnej, trafia bezpośrednio do potrzebujących, niezależnie od ich narodowości, wyznania, płci czy pochodzenia etnicznego.

Działania Komisji Europejskiej nie ograniczają się do reagowania na bezpośrednie konsekwencje katastrof. Obejmują one pełny cykl działań związanych z katastrofą: zapobieganie, zapewnienie gotowości, reagowanie i odbudowa.

Działania podejmowane w odpowiedzi na katastrofę są łączone z wieloma innymi, aby:

- ograniczyć ryzyko wystąpienia katastrof, np. przez strategię na rzecz ograniczania zmian klimatu,

- zapewnić lepsze przygotowanie na wypadek katastrofy, np. przez stworzenie takich instrumentów jak systemy wczesnego ostrzegania,
- zagwarantować sprawne przejście do kolejnego etapu po zakończeniu operacji pomocowej, przez określenie odpowiednich strategii wycofywania pomocy,
- wzmocnienie ogólnej zdolności danej społeczności do reagowania na sytuacje kryzysowe, np. przez powiązanie operacji pomocowej z instrumentami na rzecz długotrwałej odbudowy i rozwoju.

Aby pomóc krajom potrzebującym pomocy w uniknięciu katastrof, przygotować je na sytuacje nadzwyczajne i połączyć zasoby, które można udostępnić krajom będącym ofiarą katastrof, ustanowiono unijny mechanizm ochrony ludności. Podczas gdy pomoc humanitarna UE skierowana jest do krajów spoza Unii, zasoby mechanizmu mogą zostać zmobilizowane na potrzeby sytuacji nadzwyczajnych zarówno poza UE, jak i na jej terytorium. Unijny mechanizm ochrony ludności należy do narzędzi zacieśniających europejską współpracę w obszarze ochrony ludności. Wspiera on wysiłki krajów członkowskich podejmowane na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, dostarczając skutecznych narzędzi zapobiegania klęskom żywiołowym i tym spowodowanym przez człowieka, przygotowywania się do nich i reagowania na nie.

UE finansuje pomoc humanitarną w Indiach od 1996 r.

Zmieniajmy razem świat

Instytucje europejskie i kraje UE udzielają łącznie połowy oficjalnej pomocy humanitarnej w skali świata, co oznacza, że Unia jest największym darczyńcą na świecie. Pomoc ta ma ogromny wpływ na sytuację w poszczególnych krajach. Tylko w 2012 r. Unia udzieliła pomocy 122 mln osób z ponad 90 krajów spoza UE.

Choć stanowi to jedynie ułamek wydatków UE – mniej niż 1 proc. jej rocznego budżetu – kwota 1 mld euro pomocy każdego roku pozwala sprostać potrzebom w sytuacjach kryzysowych dzięki skutecznej koordynacji na szczeblu europejskim. Począwszy od interwencji na Haiti, by ustabilizować sytuację w kraju po trzęsieniu ziemi w 2010 r., poprzez ochronę ludności cywilnej w związku z wybuchem konfliktu w Libii i pomoc milionom osób stojącym przed widmem głodu w regionie Sahelu, skończywszy na pomocy dla tysięcy syryjskich uchodźców uciekających przed konfliktem w kraju rodzinnym – osoby potrzebujące odczuły realną ulgę dzięki udzielonemu wsparciu.

Wobec stale zmieniających się globalnych zagrożeń i nowych wyzwań konieczne jest ciągłe dostosowywanie obowiązujących ram pomocy.

Aby skuteczniej reagować na kryzysy, w 2010 r. Unia połączyła obszary pomocy humanitarnej i ochrony ludności. W tym samym roku Kristalina Georgijewa została mianowana pierwszą komisarz europejską odpowiedzialną za współpracę międzynarodową, pomoc humanitarną i reagowanie kryzysowe. Uproszczone ramy umożliwiają UE skoordynowane reagowanie i najbardziej efektywne wykorzystanie zasobów.

Zjednoczeni i solidarni

Ankieta przeprowadzona w 2012 r. ujawniła, że dziewięciu na dziesięciu obywateli UE popiera finansowanie przez UE pomocy humanitarnej. Mimo kryzysu gospodarczego odsetek osób zgadzających się na to finansowanie wzrósł, wskazując na to, że europejskie działania w tym obszarze uznawane są za istotne. Ponad 80 proc. badanych zgodnie twierdziło, że skoordynowane działania UE w obszarze ochrony ludności podejmowane w reakcji na katastrofy są bardziej skuteczne niż interwencje poszczególnych krajów.

Wspólna odpowiedzialność za udzielanie pomocy humanitarnej spoczywa na Unii i jej krajach członkowskich, a sama pomoc dostarczana jest we współpracy z podmiotami międzynarodowymi i lokalnymi. W obszarze ochrony ludności Unia odpowiada za wspieranie, koordynowanie i uzupełnianie działalności krajów członkowskich UE. Rola koordynatora umożliwiła UE podejmowanie bardziej ambitnych inicjatyw oraz gromadzenie zasobów i *know-how*. To z kolei pomogło zapewnić większe oddziaływanie udzielanej pomocy oraz wysoką jakość interwencji kryzysowych. Dzięki temu UE była w stanie skutecznie reagować na kryzysy w bezprecedensowej skali, takie jak powódzie monsunowe w Pakistanie w 2010 r.

Abyśmy mogli zarządzać długotrwałymi skutkami katastrof oraz zwiększyć potencjał w zakresie zapobiegania i gotowości, pomocy humanitarnej i reagowaniu kryzysowemu muszą towarzyszyć działania w innych obszarach, w tym w zakresie współpracy rozwojowej i ochrony środowiska. Oznacza to, że konieczna jest koordynacja na poziomie UE.

Burundyjska rodzina zmuszona do opuszczenia swojego domu mogła do niego wrócić dzięki pomocy UE

Dlaczego musimy wzmocnić zdolność społeczności najbardziej zagrożonych katastrofami do reagowania na nie

Każdego roku miliony ludzi cierpią wskutek suszy, powodzi, osunięć ziemi, cyklonów, trzęsień ziemi, tsunami, pożarów i innych zagrożeń. Szacuje się, że 97 proc. śmiertelnych ofiar klęsk żywiołowych przypada na kraje rozwijające się – również te kraje ponoszą największy ciężar w zakresie utraconych źródeł utrzymania. W samej Afryce – w Rogu Afryki i regionie Sahelu – wskutek niedawnych i powtarzających się kryzysów od 2010 r. ucierpiało 31 mln osób. Dlatego też potrzebujemy konsekwentnej polityki na rzecz zwiększenia zdolności najbardziej zagrożonych katastrofami społeczności w krajach rozwijających się do przygotowania się na ewentualność katastrofy i skutecznego radzenia sobie z ich skutkami.

Na czym polega pomoc UE

Zwiększanie zdolności do reagowania leży na pograniczu między pomocą humanitarną a wspieraniem rozwoju. Mając to na uwadze, w 2012 r. Komisja Europejska zaproponowała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nową politykę mającą dostosować unijną pomoc humanitarną i rozwojową w ten sposób, by pomóc ofiarom katastrof w zwiększeniu swojej zdolności reagowania.

W projekcie tym nakreślono działania obejmujące pomoc w opracowywaniu krajowych strategii zwiększania odporności, planów zarządzania katastrofami oraz projektowaniu skutecznych systemów wczesnego ostrzegania w krajach narażonych na katastrofy, jak również proponowaniu innowacyjnych strategii zarządzania ryzykiem, we współpracy z sektorem ubezpieczeniowym.

Polityka w tej dziedzinie będzie opierać się na obiecujących rezultatach inicjatyw zrealizowanych przez Komisję w regionie Sahelu i Rogu Afryki w ramach reagowania na klęski spowodowane suszą w tych regionach. Inicjatywy te (odpowiednio AGIR-Sahel i SHARE) mają na celu rozwiązywanie problemów związanych z suszą, głodem i ubóstwem przez ustalenie ewentualnych synergii i większą koordynację pomocy humanitarnej i rozwojowej. Komisja ma nadzieję przeznaczyć w latach 2012–2013 kwotę 270 mln euro na inicjatywę SHARE w Rogu Afryki. W przypadku inicjatywy AGIR-Sahel planuje się pozyskanie kwoty 750 mln euro w najbliższych trzech latach.

Dzięki temu, że Komisja koncentruje się na budowaniu zdolności samych zainteresowanych do reagowania, ocalonych zostanie więcej istnień ludzkich, środki będą wydatkowane bardziej efektywnie, a poziom biedy będzie niższy – co zwiększy oddziaływanie pomocy i będzie sprzyjać trwałemu rozwojowi.

© European Union

W Vanuatu dzieci pomagają zbudować model niebezpiecznego wulkanu Mount Gharat

Wspólna reakcja w obliczu narastających zagrożeń

Narasta skala i częstotliwość zagrożeń humanitarnych występujących na całym świecie. Liczba samych klęsk żywiołowych wzrosła z 78 w 1975 r. do blisko 400 w 2010 r. Zmiany klimatu, wzrost liczby ludności i związanej z tym presji na zasoby naturalne, urbanizacja, działalność przemysłowa i degradacja środowiska – wszystkie te czynniki łącznie stanowią główną przyczynę tego zjawiska. Do innych wyzwań należy coraz większa liczba krajów w niepewnej sytuacji, zagrożonych brakiem stabilizacji i konfliktami

wewnętrzny oraz takich, w których wzrasta ryzyko ataków terrorystycznych.

Unia stara się odpowiednio dostosować swój sposób reagowania na zagrożenia. Jest to niezbędne ze względu na różny poziom rozwoju krajów dotkniętych kryzysami, jak również dlatego, że kryzys finansowy ogranicza dostępne zasoby.

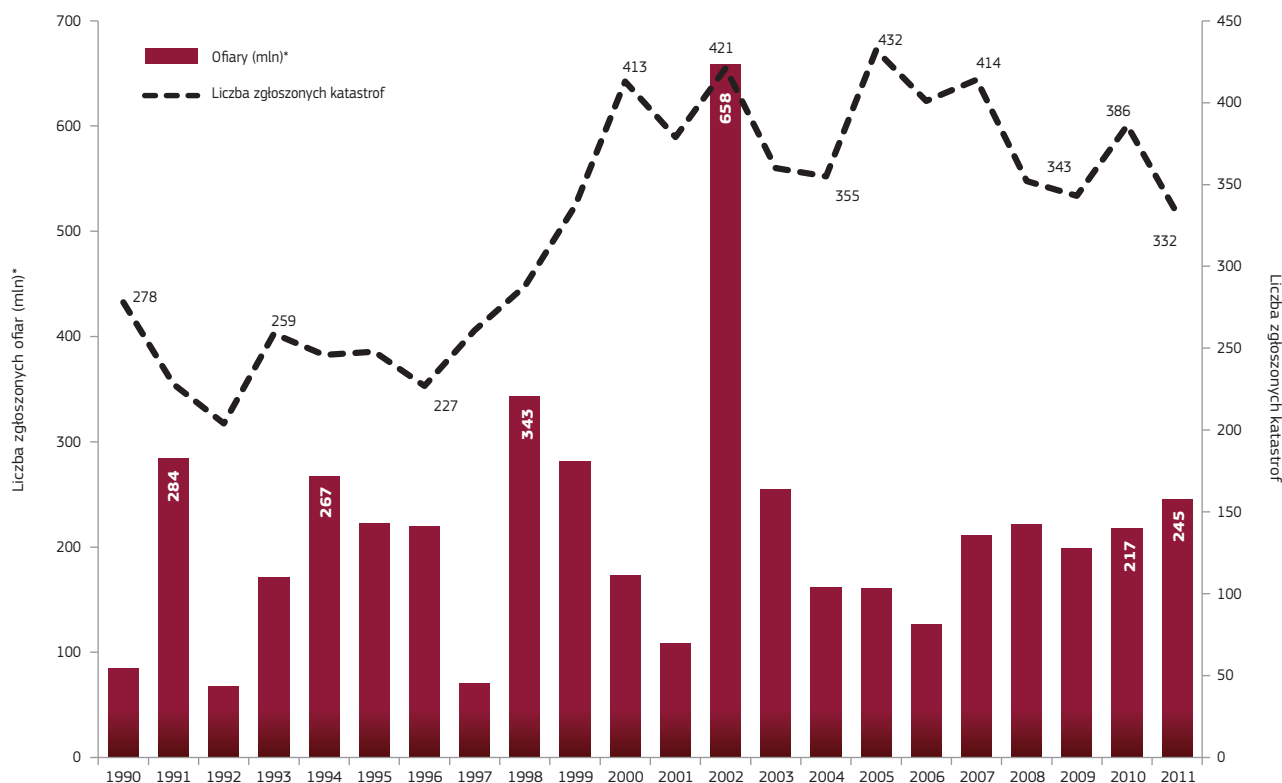
Od 1992 r. UE skutecznie wykorzystuje swój potencjał w zakresie reagowania na nowe wyzwania humanitarne. Interwencja w rozdarłej wojnie byłej Jugostawii w 1992 r. była największą w historii operacją humanitarną przeprowadzoną przez organizację międzynarodową w jednym kraju. Natomiast operacja przeprowadzona po tsunami na Oceanie Indyjskim była największa od czasu utworzenia unijnego mechanizmu ochrony ludności w 2001 r. Ze względu na to, że 2010 r. okazał się najgorszym rokiem pod względem klęsk żywiołowych w ostatnich kilku dziesięcioleciach, UE musiała sięgnąć do swoich nadzwyczajnych rezerw. Tendencja ta utrzymała się w 2011 i 2012 r. W miarę upływu lat Unia Europejska stale zwiększała swój potencjał w zakresie niesienia pomocy humanitarnej, by dotrzymać kroku potrzebom, i będzie nadal to czynić w kolejnych latach.

Łagodzenie skutków katastrofy klimatycznej: przypadek Vanuatu

Vanuatu, państwo położone na archipelagu wysp na Oceanie Spokojnym, jest jednym z najmniej rozwiniętych krajów świata. Zmiany klimatyczne spowodowały tam wzrost zagrożenia klęskami żywiołowymi, takimi jak cyklony i powodzie.

Unia Europejska pomaga lokalnym społecznościom radzić sobie ze skutkami katastrof i zwiększyć ich gotowość na takie wydarzenia, na przykład przez ocenę zagrożeń, planowanie awaryjne oraz budowę schronów na wypadek cyklonów. W latach 2007–2012 Unia udzieliła Vanuatu pomocy o wartości 4,3 mln euro, by wspomóc jego przygotowanie na wypadek katastrofy, oraz 2,3 mln euro, by wesprzeć społeczności, które padły ofiarą klęsk żywiołowych w regionie zachodniego Pacyfiku.

KATASTROFY I ICH OFIARY – TENDENCJE

*Ofiary: liczba osób zabitych i ogólna liczba osób dotkniętych katastrofą

Kontekst

Reagować na potrzeby

Unia Europejska realizuje skuteczne strategie po to, by przeznaczane na pomoc humanitarną środki pochodzące ze składek europejskich podatników pozwoliły nieść pomoc tym ludziom na całym świecie, którzy są w największej potrzebie. Aby zagwarantować, że pomoc dostarczana jest we właściwe miejsce, we właściwym czasie, UE zawsze przed podjęciem decyzji o finansowaniu dokonuje oceny potrzeb.

Aby proces ten był skuteczny, stworzono różne narzędzia. Do oceny charakteru potrzeb humanitarnych ustanowiono kryteria służące ustalaniu, jakie sytuacje są sytuacjami kryzysowymi, oraz określaniu zakresu potrzebnej pomocy, z uwzględnieniem skali katastrofy oraz sytuacji danych krajów i regionów.

Unia zwraca szczególną uwagę na te sytuacje kryzysowe, o których międzynarodowe media i darczyńcy zdążyli już zapomnieć, mimo że nadal istnieją tam duże potrzeby. Aby rozpoznać takie „zapomniane kryzysy” i udzielić stosownej pomocy, przeprowadza się specjalne oceny sytuacji.

Pomoc we właściwym miejscu o właściwym czasie

Interwencje podejmowane w imię pomocy humanitarnej i ochrony ludności z definicji przeprowadzane są w wyjątkowo trudnych warunkach: pomoc musi dotrzeć do potrzebujących w bardzo krótkim czasie i być dostosowana do ich szczególnych potrzeb, podczas gdy ograniczenia logistyczne i niebezpieczna sytuacja na miejscu utrudniają dostęp do obszarów dotkniętych katastrofą.

Aby zrealizować to złożone zadanie, UE ustanowiła szereg struktur służących monitorowaniu i koordynacji. Stworzyła też światową sieć wyspecjalizowanych terenowych biur ds. pomocy humanitarnej. W sytuacjach kryzysowych wspierają one od strony technicznej operacje finansowane przez UE, monitorują interwencje oraz pomagają w skali lokalnej, koordynując pomoc udzielaną przez darczyńców. Uczestniczą również w opracowywaniu strategii interwencyjnych. W 2012 r. w biurach terenowych ECHO na całym świecie pracowało 145 ekspertów ds. humanitarnych i 293 pracowników lokalnych.

Zamiast interweniować bezpośrednio na miejscu UE wspiera finansowo ok. 200 partnerów, w tym wyspecjalizowane agencje Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ), organizacje pozarządowe, agencje krajów UE oraz organizacje takie, jak Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża oraz Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca. Fundusze są przyznawane po przeanalizowaniu złożonych przez te podmioty projektów zawierających informacje na temat planowanych metod niesienia pomocy ludności dotkniętej katastrofą. UE wdraża różne mechanizmy mające zagwarantować, że dostarczane fundusze będą koordynowane z tymi przekazywanymi bezpośrednio przez jej kraje członkowskie i inne podmioty zaangażowane w pomoc humanitarną.

Ponieważ zapotrzebowanie na pomoc humanitarną wzrasta szybciej niż ilość zasobów przeznaczanych na ten cel, uruchomiono unijną inicjatywę Aid Volunteers, która ma wspomóc i uzupełnić istniejące programy pomocy.

Wspólne podstawowe wartości

Partnerzy współpracujący z UE przy udzielaniu pomocy humanitarnej muszą szanować podstawowe wartości stanowiące fundament wszystkich jej działań:

- **Humanitaryzm:** należy starać się łagodzić cierpienia wszędzie tam, gdzie to możliwe, szczególnie te, na które narażone są najbardziej bezbronni osoby.
- **Neutralność:** pomoc musi być udzielana bez faworyzowania żadnej grupy ludności.
- **Bezstronność:** przy udzielaniu pomocy należy kierować się wyłącznie kryterium potrzeb, bez dyskryminacji.
- **Niezależność:** pomoc humanitarna udzielana jest jedynie po to, by złagodzić ludzkie cierpienie – nie może ona służyć celom politycznym, ekonomicznym czy wojskowym.

Pomoc w terenie

Aby zaspokoić podstawowe potrzeby ofiar danej katastrofy i pomóc im ochronić swoje źródła utrzymania, pomoc humanitarna finansowana przez UE przybiera różne formy, stosownie do rodzaju i okoliczności wydarzeń.

Pomoc żywnościowa może obejmować dostarczanie ofiarom katastrofy żywności, gotówki i voucherów, specjalnych produktów żywnościowych dla niedożywionych dzieci oraz nasion i nawozów dla rolników szczególnie dotkniętych skutkami katastrofy.

Z kolei pomoc medyczna obejmuje szczepienia mające zapobiegać epidemiom, leczenie obrażeń oraz ustanowienie ośrodków podstawowej opieki zdrowotnej. Inne rodzaje pomocy to dostarczanie leków, wyposażenia szpitalnego, szkolenie personelu i podstawowa opieka zdrowotna. W pierwszej kolejności pomoc udzielana jest najbardziej potrzebującym, czyli kobietom w ciąży i dzieciom.

W strefach dotkniętych katastrofą priorytetem jest zapewnienie dostępu do wody i odpowiednia kanalizacja – czysta woda i urządzenia kanalizacyjne

zapobiegają rozprzestrzenianiu się chorób. Pomoc polega na kopaniu studni i budowaniu latryn oraz wodociągów, oczyszczaniu ścieków, edukacji w zakresie higieny i wielu innych działaniach.

Ludzie, których domy uległy zniszczeniu, otrzymują namioty i plastikowe folie lub inne rodzaje prowizorycznego schronienia. Operacje pomocowe obejmują także naprawę infrastruktury, rozminowywanie, wsparcie psychologiczne oraz edukację.

Wiele operacji przygotowuje także mieszkańców do radzenia sobie w warunkach katastrofy oraz łagodzenia skutków ewentualnych przyszłych katastrof dla ich społeczności.

Lepsze przygotowanie na katastrofy na całym świecie – program DIPECHO

W przypadkach gdy można przewidzieć zagrożenia i zapobiec katastrofom, lepsze przygotowanie ludności i wdrożenie na miejscu odpowiednich mechanizmów reagowania może ograniczyć skutki katastrof. Temu właśnie służy unijny program DIPECHO.

Projekty realizowane w ramach tego programu skoncentrowane są na szkoleniach, budowaniu potencjału, pogłębianiu świadomości, ustanawianiu lub ulepszaniu lokalnych systemów wczesnego ostrzegania oraz planowaniu awaryjnym. Obejmują one zwykłe środki przygotowawcze, które często wdrożyć mogą sami lokalni mieszkańcy. Zresztą w większości przypadków aktywnie uczestniczą oni w działaniach DIPECHO.

Projekty realizowane są przez europejskie agencje pomocowe oraz agencje ONZ we współpracy z lokalnymi organizacjami pozarządowymi i władzami. Zasięg DIPECHO obejmuje osiem regionów narażonych na katastrofy. Są to: Karaiby, Ameryka Środkowa, Ameryka Południowa, Azja Środkowa, Azja Południowa, Azja Południowo-Wschodnia, Afryka Południowo-Wschodnia oraz południowo-zachodni obszar Oceanu Indyjskiego i region Pacyfiku.

PODZIAŁ POMOCY HUMANITARNEJ UE W 2012 R. (MLN EURO)

REGION/KRAJ	KWOTA	%
Afryka	681	51
Sudan i Czad	207	
Afryka Środkowa	92	
Róg Afryki	162	
Afryka Południowa, Ocean Indyjski	32	
Afryka Zachodnia	188	
Bliski Wschód, basen Morza Śródziemnego	265	20
Bliski Wschód	255	
Basen Morza Śródziemnego	10	
Azja, Pacyfik	198	15
Azja Środkowa i Południowo-Wschodnia	110	
Centralna Południowa Azja	32	
Azja Południowo-Wschodnia i Pacyfik	56	
Ameryka Łacińska, Karaiby	68	5
Ameryka Łacińska	30	
Karaiby	38	
Katastrofy na świecie	19	1
Ochrona ludności	27	2
Na terytorium UE	21	
Poza UE	6	
Pomoc na całym świecie	86	6
OGÓŁEM	1344	100

Rozwiązywanie wspólnymi siłami sytuacji kryzysowych w UE i poza nią

Unijny mechanizm ochrony ludności obejmuje pełny cykl związany z katastrofą – od zapobiegania i przygotowania do reagowania. Zaangażowane są w niego obecnie 32 kraje, mianowicie 27 krajów UE i Chorwacja oraz Islandia, Liechtenstein, Norwegia i była jugosłowiańska republika Macedonii.

Każde państwo z lub spoza UE, którego potencjał okazuje się niewystarczający w obliczu katastrofy, może zwrócić się o pomoc za pośrednictwem mechanizmu ochrony ludności. Katastrofa może mieć formę powodzi, pożaru lasu, trzęsienia ziemi, burzy czy tsunami, jak również ataku terrorystycznego, awarii technicznej czy zagrożenia radiologicznego oraz katastrofy ekologicznej, takiej jak zanieczyszczenie morza.

Gdy kraj dotknięty katastrofą zwraca się o pomoc, unijne centrum monitorowania i informacji (MIC) informuje o konkretnych potrzebach tego kraju wszystkie państwa uczestniczące w mechanizmie ochrony ludności. Następnie państwa te oferują wysłanie ekspertów i pomocy rzeczowej w celu wsparcia wysiłków na miejscu. Pomoc może polegać na wystaniu ekip poszukiwawczych i ratunkowych, personelu medycznego, pomp powodziowych, jednostek oczyszczania wody lub innych podobnych form wsparcia. MIC pomaga koordynować europejską pomoc, zestawiając wezwania o pomoc i oferty pomocy, ułatwiając, a często także finansując, transport pomocy oraz, w razie potrzeby, wysyłając zespoły mające monitorować sytuację. Centrum działa przez całą dobę, siedem dni w tygodniu.

Unijny mechanizm ochrony ludności poprawia także gotowość na wypadek klęsk żywiołowych w uczestniczących krajach, np. dzięki programom

szkoleniowym, ćwiczeniom lub wymianie ekspertów między różnymi krajami. Wszystkie te inicjatywy obejmują możliwość zdobycia dodatkowej wiedzy przez personel ochrony ludności w uczestniczących krajach. Pomagają one usprawniać i lepiej koordynować pomoc udzielaną w ramach ochrony ludności oraz ułatwiają przekazywanie wiedzy i tworzenie sieci współpracy.

Przekazywane są także środki finansowe na projekty w zakresie zapobiegania i zwiększania gotowości. Mogą one polegać na zachęcaniu do prowadzenia badań w tematyce związanej z katastrofami, doskonaleniu narzędzi wczesnego ostrzegania oraz wspieraniu kampanii uświadamiających, skierowanych do ogółu społeczeństwa. Unijny mechanizm ochrony ludności koncentruje się na obszarach, w których wspólne europejskie podejście może przynieść największą wartość dodaną, oraz łączy ochronę cywilną z innymi obszarami polityki UE, by maksymalnie zwiększyć jej oddziaływanie.

Symulacja jako metoda przygotowań

W 2011 r. w Polsce zorganizowano szereg ćwiczeń, m.in. symulację zderzenia pociągu wiozącego kibiców z pociągiem przewożącym niebezpieczne substancje. Ćwiczenia te, którym nadano kryptonim „Carpathex” miały przygotować ekipy ratunkowe na realne sytuacje: symulacja zderzenia pociągów miała umożliwić sprawdzenie potencjału reagowania w czasie takich imprez jak mistrzostwa Europy w piłce nożnej w 2012 r.

Inne symulacje obejmowały m.in. pożar lasu wywołany przez iskry sypiące się z hamulców pociągu oraz zalanie wioski przez wodę z uszkodzonego zbiornika retencyjnego. Tego rodzaju ćwiczenia organizowane są co roku, przy wsparciu finansowym UE.

Czym zajmuje się UE

Wypełnić zobowiązania

Od 1992 r. UE pomagała milionom ofiarom katastrof na całym świecie. Kwota 15 mld euro została wydana na pomoc w ponad 140 krajach. UE przekazuje obecnie rocznie ponad 1 mld euro na wsparcie najbardziej potrzebujących ludzi na świecie. Jeśli doliczyć do tego środki przekazywane przez kraje UE indywidualnie, Unia jest najważniejszą darczyńcą na świecie zapewniającą ponad połowę łącznej oficjalnej pomocy humanitarnej.

W samym 2012 r. UE udzieliła pomocy humanitarnej ok. 122 mln ludzi w 92 krajach spoza UE, podczas gdy mechanizm ochrony ludności uruchomiono 21 razy, by pomóc w sytuacjach kryzysowych w UE i poza nią.

Osiągnięć tych nie można mierzyć wyłącznie przy użyciu suchych statystyk: równie istotną rolę w unijnym podejściu do pomocy humanitarnej i ochrony ludności ma przygotowanie na wypadek katastrof i zapobieganie im, choć ten wpływ jest mniej widoczny. Istniejące ramy umożliwiają krajom UE skuteczne współdziałanie na wszystkich tych frontach oraz propagowanie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. Osiągnięcia te pozwalają wierzyć, że w nadchodzących latach uda się złagodzić jeszcze więcej ludzkich cierpień.

Dwie dekady solidarności... i na tym nie koniec

Biuro Pomocy Humanitarnej Komisji Europejskiej (ECHO) obchodziło w 2012 r. dwudziestolecie swojego istnienia. Od czasu utworzenia biuro wciąż przechodzi ewolucję. Decyzja o jego ustanowieniu została podjęta przez ówczesnych 12 państw członkowskich, gdy skala

i zróżnicowanie kryzysów humanitarnych, które wystąpiły na świecie w 1991 r., uwidoczniły ograniczony potencjał reagowania Europy. Katastrofy o znacznych rozmiarach, takie jak konflikt w byłej Jugosławii, cyklon w Bangladeszu i głód w Somalii, wymagały lepszej koordynacji na szczeblu UE, by umożliwić szybszą i skuteczniejszą reakcję.

W chwili rozpoczęcia działalności w ECHO zatrudnionych było 40 pracowników, dziś jest to duża, sprawna organizacja, zatrudniająca 300 osób w centrali w Brukseli. Poza tym ponad 400 ekspertów ds. pomocy humanitarnej pracuje w 44 biurach terenowych, zlokalizowanych w krajach najbardziej dotkniętych kryzysami w Afryce, Azji i Ameryce Łacińskiej. Oprócz zasobów ludzkich i finansowych także ramy działania biura były stale dostosowywane, by umożliwić UE sprostanie coraz większym wyzwaniom.

W 2007 r. instytucje UE i 27 krajów członkowskich uzgodniły kluczowy dokument polityczny pt. „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej”. Podkreślono w nim, że pomoc humanitarna UE nie jest narzędziem uprawiania polityki, oraz potwierdzono naczelną zasadę pomocy humanitarnej (neutralność, humanitarność, niezależność i bezstronność). Jasno określono w nim rolę różnych podmiotów zajmujących się pomocą humanitarną w strefach ogarniętych kryzysem, by wzmocnić potencjał pomocowy UE.

Traktat lizboński, który wszedł w życie 1 grudnia 2009 r., wprowadził podstawy prawne pomocy humanitarnej UE, jak również strategii

Afgańscy otrzymują narzędzia w ramach działań finansowanych przez ECHO podjętych w odpowiedzi na suszę, która wywołała głód i przemieszczenia ludności

w zakresie ochrony ludności. Określono w nim rolę UE w działaniach na rzecz ochrony przed katastrofami i zapobiegania im. Traktat stanowi także, że UE powinna stosować międzynarodowe prawo humanitarne, w tym zasady bezstronności i niedyskryminacji.

Nadal jednak istnieje pole do ulepszeń. Obecnie analizowane są plany poprawy metod reagowania przez UE na katastrofy. Przewidują one odejście od doraźnej koordynacji na rzecz bardziej przewidywalnego systemu.

Szybkie i skuteczne reagowanie

Przez wszystkie lata UE udzielała pomocy ofiarom licznych katastrof na całym świecie. Poniżej przedstawiono przykłady najważniejszych interwencji:

- Wojna w byłej Jugosławii doprowadziła do tego, że tysiące ludzi zostało wysiedlonych, cierpiało głód oraz padło ofiarą traumatycznych przeżyć w 1992 r. UE dostarczyła pomoc, w tym 300 tys. ton żywności, koców, materacy i środków higienicznych.
- Ofiary, które musiały uciekać ze swych domów po ludobójstwie w Ruandzie w 1994 r., otrzymały pomoc UE, w tym pomoc medyczną, np. preparaty nawadniające i szczepionki dla dzieci. Osoby, które zdecydowały się wrócić do zniszczonych wiosek, otrzymywały niezbędne wyposażenie.
- Gdy huragan Mitch spustoszył Amerykę Środkową w 1998 r., UE pomagała, dostarczając wodę pitną oraz zapobiegając szerzeniu się chorób przenoszonych przez wodę.
- Od czasu upadku reżimu Talibów w 2001 r. UE przekazała afgańskiej ludności ponad 483 mln euro pomocy na zaspokojenie podstawowych potrzeb.
- W 2004 r. w tsunami na Ocenie Indyjskim zginęło ponad 230 tys. osób. Początkowo UE skoncentrowała się na ochronie tych, którzy ocalili. Długofalowe projekty to m.in. budowanie obozowisk dla ludzi pozbawionych dachu nad głową, finansowanie pracowników udzielających pomocy medycznej czy zakup łodzi rybackich.
- W rekordowym roku 2010 największe operacje pomocowe miały miejsce w Sudanie i Pakistanie. W Sudanie, po wybuchu konfliktu i wystąpieniu sezonowej powodzi, UE pomogła dostarczyć pomoc humanitarną 6 mln osób. W Pakistanie, przez który także przeszła powódź, 12,5 mln osób otrzymało schronienie, opiekę medyczną i urządzenia sanitarne.
- Kiedy w marcu 2011 r. Japonię dotknęło trzęsienie ziemi i tsunami, UE dostarczyła prawie 400 ton pomocy rzeczowej oraz wysłała zespół specjalistów od ochrony ludności, w tym z zakresu logistyki i radiologii. Europejska pomoc finansowa przekazywana była rodzinom w najbardziej zniszczonych prowincjach.
- W 2011 r. podczas konfliktu w Libii zapewniono pomoc i ochronę tysiącom cywilów.
- W 2012 r. UE pomogła milionom ofiar głodu w regionie Sahelu. Pomoc humanitarną zapewniono też tysiącom syryjskich uchodźców, którzy zbiegli z kraju po wybuchu konfliktu.

Ratować ludzkie życie przez zapobieganie katastrofom

Działania Unii zmierzające do zapobiegania katastrofom i minimalizowania ich wpływu, gdy są one nieuchronne, miały zasadnicze znaczenie dla zapobiegania cierpieniom i ratowania ludzkiego życia. Działania te prowadzone były zarówno na terytorium UE, jak i poza nim, a zakres osiągnięć był bardzo szeroki: od skutecznej koordynacji na szczeblu europejskim po udane szkolenie lokalnych ekspertów w innych częściach świata.

- Od czasu uruchomienia programu DIPECHO w 1996 r. UE zainwestowała na całym świecie ponad 255 mln euro w działania służące przygotowaniu na wypadek katastrof. Projekty finansowane w ramach programu pozwoliły zmniejszyć szkody i ocalić życie oraz źródła utrzymania zagrożonych społeczności.
- Od 2007 r. UE jest zaangażowana w podejmowanie różnych inicjatyw z zakresu wczesnego ostrzegania, w tym internetowej platformy „Meteoalarm” oraz „Globalnego systemu ostrzegania o katastrofach i koordynacji” – nieprzerwanie działającego systemu gromadzenia danych i ostrzegania. UE inwestuje również w systemy ostrzegające przed konkretnymi zagrożeniami, takimi jak powodzie, pożary lasów i tsunami.
- Dzięki unijnym inwestycjom w technologie pozwalające zapobiegać katastrofom oraz łagodzić ich skutki, jak również ścisłej współpracy z innymi partnerami udało się stworzyć europejski system informacji o pożarach lasów oraz europejski system ostrzegania przed zagrożeniami powodziowymi.
- Tylko w 2010 r. w kursach szkoleniowych oferowanych przez wybrane organizacje zajmujące się ochroną ludności wzięły udział 873 osoby. Przeprowadzono również pomyślnie cztery ćwiczenia z zakresu reagowania na wypadek powodzi, trzęsienia ziemi, zagrożenia niebezpiecznymi materiałami oraz ataku terrorystycznego.

PRZYKŁAD I**Haiti: od doraźnej pomocy do odbudowy**

Rozległe trzęsienie ziemi, które wystąpiło na Haiti w styczniu 2010 r., doprowadziło do śmierci 222 750 osób, a 1,7 mln pozbawiło dachu nad głową. UE w dalszym ciągu pomaga Haitańczykom na każdym etapie odbudowy.

Wkrótce po katastrofie Unia Europejska przeznaczyła na pomoc 100 mln euro, a 25 krajów UE przekazało pomoc rzeczową za pośrednictwem mechanizmu ochrony ludności. Jak dotąd około 5 mln osób skorzystało ze wsparcia udzielonego przez UE. Pomoc została wykorzystana na zapewnienie tysiącom ofiar schronienia, latryn i pryszniców, bezpiecznej wody pitnej, żywności oraz takich przedmiotów, jak koce, sprzęt kuchenny i artykuły higieniczne. Sfinansowano też pomoc dla osób, które musiały opuścić swoje okolice, by szukać schronienia w innych częściach kraju.

Ze względu na niedostateczną opiekę zdrowotną i trudny dostęp do czystej wody w późniejszych miesiącach 2010 r. wybuchła epidemia cholery. UE dostarczyła 22 mln euro na środki służące leczeniu tej choroby oraz zapobieganiu jej rozprzestrzenianiu się. Około 3 mln osób skorzystało z tego wsparcia.

W ciągu kolejnych dwóch lat UE stopniowo wprowadzała środki mające pomóc temu krajowi stanąć na nogi. Obliczone na dłuższy okres reagowanie kryzysowe uzupełnia środki strukturalne służące przywróceniu usług socjalnych i potrzebnej infrastruktury, zmniejszając zarazem ryzyko katastrofy i łącząc ze sobą doraźną pomoc i wsparcie rozwoju.

Unia jest największym dawcą pomocy dla Haiti. Jeśli podsumować kwoty, do których zobowiązały się Komisja Europejska, kraje UE i Europejski Bank Inwestycyjny, to wartość pomocy sięgnie 1,235 mld euro. Unia Europejska będzie w dalszym ciągu udzielać kompleksowej pomocy, wspierając odbudowę kraju oraz jego rozwój w nadchodzących latach.

PRZYKŁAD II**Pakistan: kryzys na wielu frontach - reakcja**

W 2010 r. w Pakistanie wystąpiła jedna z najgorszych powodzi monsunowych w ostatnich 80 latach. Zginęło ponad 1800 osób, a dalszych 18 mln ucierpiało wskutek żywiołu. W następnym roku przyszła kolejna powódź. Sytuację pogorszył jeszcze konflikt zbrojny w 2009 r., z powodu którego swoje domy opuścić musiało blisko 3 mln osób. Europejskie wsparcie łączące pomoc humanitarną i ochronę ludności okazało się skuteczne w obliczu katastrofy o bezprecedensowej skali i złożoności.

Unia dostarczyła pomoc humanitarną o wartości 150 mln euro, by zaspokoić pierwsze potrzeby ludności. Dodatkowych 70 mln euro przeznaczono na pomoc dla ludzi przebywających w obozach lub u goszczących ich rodzin. Warunki panujące na miejscu utrudniały udzielanie pomocy. UE zdołała jednak zareagować szybko i skutecznie, dzięki szybkiemu wystaniu ekspertów od pomocy humanitarnej,

do których wkrótce dołączył unijny zespół specjalistów w zakresie ochrony ludności. Zespół ten został wysłany do Pakistanu, by ułatwić koordynację pomocy oraz pośredniczyć w kontaktach z krajowymi władzami i zespołami wysłanymi przez ONZ.

Pakistańskie władze zwróciły się o pomoc za pośrednictwem centrum monitorowania i informacji. Kraje uczestniczące w mechanizmie ochrony ludności dostarczyły pomoc o łącznej wartości 271 mln euro. Pomoc rzeczowa to m.in. urządzenia, tabletki i płyny do oczyszczania wody, materiały do zapewnienia tymczasowego schronienia oraz zestawy medyczne. UE współfinansowała również transport pomocy do Pakistanu.

Ponieważ kraj ten jest szczególnie narażony na klęski żywiołowe, niedawny kryzys wyraźnie pokazał, że w ramy polityki w obszarze pomocy humanitarnej należy także włączyć ograniczanie ryzyka wystąpienia katastrofy. UE w dalszym ciągu podejmuje wysiłki mające ograniczyć stopień narażenia ludności na katastrofy oraz zwiększyć jej potencjał w zakresie reagowania na nie.

PRZYKŁAD III**Sahel: przypomnieć światu o zapomnianym kryzysie**

Region Sahelu, rozciągający się z zachodu na wschód w północnej Afryce, należy do najbiedniejszych na świecie. Susze, niski poziom rozwoju i związane z tym stałe ryzyko niedoborów żywności narażają miliony osób na głód. Wsparcie UE rośnie proporcjonalnie do skali tego kryzysu humanitarnego. Od początku 2012 r. Unia zwiększyła swoją pomoc dla tego obszaru do 337 mln euro. Podejmowane interwencje prowadzone są w kolejnych etapach i łączą zwiększanie gotowości z reagowaniem kryzysowym w okresach, gdy trudno o żywność, oraz z późniejszymi działaniami mającymi pomóc ludności pokonaniu trudności.

Pomoc humanitarna udzielana w sytuacjach kryzysowych pozwoliła uratować wiele osób oraz ograniczyła wpływ tych kryzysów na budżet gospodarstw domowych. To właśnie UE sprawiła, że opinia światowa ponownie zainteresowała się tym kryzysem. Unia nie tylko udziela pomocy doraźnej. Dokłada też

starań, aby brak bezpieczeństwa żywnościowego został uznany za problem strukturalny, podkreślając w ten sposób jego rolę w walce z ubóstwem.

Gwiazdy futbolu, w tym Raúl González i Patrick Vieira, przyłączyli się do walki z głodem w regionie Sahelu jako ambasadorzy dobrej woli w ramach kampanii „Football against hunger” (Piłkarze walczą z głodem), w której wzywa się do wykazania większej woli politycznej na rzecz wyeliminowania zjawiska głodu.

Na całym świecie narasta zjawisko głodu i niedożywienia. W 2010 r. uznano, że ponad miliard ludzi na całym świecie nie ma zabezpieczonego dostępu do żywności. W regionie Sahelu i Rogu Afryki susza naraża na widmo głodu miliony osób. Brak bezpieczeństwa żywnościowego dotyczy także grupy ludności w trudnej sytuacji w innych krajach, takich jak Pakistan czy Jemen. Wsparcie żywnościowe ma największy udział w budżecie UE przeznaczonym na pomoc humanitarną. W 2011 r. UE udostępniła 509 mln euro na potrzeby humanitarnego wsparcia żywnościowego i żywienia.

Raúl González odwiedza Czad w ramach kampanii „Piłkarze walczą z głodem”

Perspektywy

Sprostać potrzebom

Zasadnicze znaczenie ma zadbanie o to, by mechanizmy wprowadzone na wypadek sytuacji kryzysowych nadały za wyzwaniami, jakie stawia przed nami współczesny świat – coraz bardziej zagrożony kryzysami. UE pracuje obecnie nad stworzeniem systemu zapewniającego większą przewidywalność i niezawodność. Zaplanowana „europejska zdolność reagowania kryzysowego” zwiększyłaby skuteczność i spójność reagowania UE dzięki uprzedniemu planowaniu. Poprawić ma się również zapobieganie i zarządzanie ryzykiem.

W praktyce polegałoby to na tym, że w razie kryzysu dobrowolnie udostępniane byłyby wyspecjalizowane zespoły i wyposażenie, które można by niezwłocznie postać na miejsce. Inicjatywa ta zmierza także do uproszczenia przepisów dotyczących transportu, by umożliwić szybsze wysłanie unijnej pomocy. Planowanie reagowania na katastrofy ma zostać udoskonalone dzięki opracowaniu scenariuszy referencyjnych, zewidencjonowanie europejskich zasobów oraz opracowanie planów awaryjnych. Inne działania, które mają zostać podjęte w przyszłości, to zwiększenie inwestycji we wspólne szkolenia i ćwiczenia międzynarodowe, jak również opracowanie ogólnounijnego zestawienia zagrożeń katastrofami.

Do celów zarządzania nowym systemem Unia powołuje centrum reagowania kryzysowego, dzięki któremu można będzie skuteczniej koordynować działania UE w sytuacjach kryzysowych. Centrum będzie działać w sposób nieprzerwany, by udoskonalić obieg informacji.

W ramach debaty na temat przyszłego finansowania Unia szuka sposobów, aby lepiej zintegrować działania na rzecz gotowości oraz przechodzenie z pomocy humanitarnej na pomoc rozwojową z polityką rozwojową. Z budżetu UE na lata 2014–2020 wspierane będą działania mające przyspieszyć reagowanie na katastrofy oraz umożliwić lepsze ich przewidywanie i sprawniejsze przechodzenie na działania rozwojowe w dłuższej perspektywie.

Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej

Aby umożliwić Europejczykom zainteresowanym uczestnictwem w unijnych operacjach humanitarnych udział w tych operacjach, Unia ustanawia Europejski

Rumunka Diana Tonea, która wyjechała na Haiti jako członek Korpusu Pomocy Humanitarnej, opisuje to wyzwanie jako „trudne, ale dające satysfakcję”

Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej. Wprowadzona przez traktat lizboński inicjatywa zapewni faktyczną wartość dodaną unijnej pomocy humanitarnej, uzupełniając już istniejące programy. We wrześniu 2012 r. Komisja Europejska przedłożyła plany, które zapewnią około 10 tys. osób możliwość uczestniczenia na zasadzie wolontariatu w operacjach humanitarnych prowadzonych na całym świecie w latach 2014–2020.

Uczestnikami programu mogą być zarówno młodzi ludzie, którzy planują zawodowo zajmować się pomocą w sytuacjach kryzysowych, jak i eksperci w zakresie pomocy humanitarnej. Korpus zagwarantuje, że wolontariusze będą wysyłani tam, gdzie ich umiejętności są najbardziej potrzebne, oraz że przyczynią się oni do rozbudowy miejscowego potencjału i zwiększenia grona miejscowych wolontariuszy. Jednym z kluczowych priorytetów jest bezpieczeństwo wolontariuszy.

W ramach pierwszej serii projektów pilotażowych ponad 200 Europejczyków zostało już wysłanych do ponad 30 krajów, w tym Haiti, Indonezji, Mozambiku i Tadżykistanu. Aby przygotować się do pracy w terenie, przed wyjazdem biorą oni udział w szkoleniu, w którym elementy teoretyczne łączone są z zajęciami praktycznymi.

Program ten, który w nadchodzących latach będzie się wciąż rozwijał, może umożliwić wyszkolenie przyszłych liderów w zakresie pomocy humanitarnej. A równocześnie da młodym Europejczykom szansę na wykazanie solidarności z potrzebującymi.

UE przekazuje pieniądze z Pokojowej Nagrody Nobla na pomoc najmłodszym ofiarom konfliktu

10 grudnia 2012 r. Unia Europejska otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla, a wraz z nią – 8 mln koron szwedzkich, czyli około 930 tys. euro. UE dorzuciła do tej kwoty dodatkowe środki, otrzymując ostatecznie sumę 2 mln euro. Wszędzie na świecie Pokojowa Nagroda Nobla jest symbolem pojednania. Pieniądze z nagrody powinny trafić do dzieci, najlepiej do tych, które stały się pierwszymi ofiarami toczących się lub przyszłych konfliktów i które nie mogą dorastać w pokoju, by uzyskać pełny potencjał, ze względu na konflikty i wojny.

W 2012 r. cywile stanowili 90 proc. ofiar konfliktów na świecie, z czego połowa to dzieci. W wyniku konfliktów 7 mln dzieci zostało uchodźcami, a 12,4 mln zostało przesiedlonych w obrębie swojego kraju. Jednym z najlepszych sposobów na to, by pomóc i zapewnić ochronę dzieciom będącym ofiarami brutalnych konfliktów, jest zapewnienie im możliwości uczenia się i zdobycia wykształcenia. Bez tego ich przyszłość będzie jeszcze trudniejsza. Na całym świecie do szkoły nie chodzi 75 mln dzieci, w tym 20 mln dziewczynek. Ponad połowa z nich mieszka w rejonach ogarniętych konfliktami.

Komisja Europejska, mając to na uwadze, zaprosiła partnerskie organizacje i agencje humanitarne do składania propozycji godnych realizacji projektów w tej dziedzinie. W rezultacie zdecydowano, że pieniądze z Pokojowej Nagrody Nobla przeznaczone zostaną na cztery projekty w ramach inicjatywy „Dzieci Pokoju”. Łącznie projekty te obejmą ponad 23 tys. dzieci w Iraku, Kolumbii, Ekwadorze, Etiopii, Demokratycznej Republice Konga i Pakistanie, by zapewnić im dostęp do szkolnictwa podstawowego i przyjazne otoczenie. W ten sposób dzieci uzyskają ochronę, wykształcenie i szansę na lepsze jutro.

UE na rzecz dzieci-ofiar konfliktu (http://ec.europa.eu/echo/EU4children/index_en.htm)

Dzięki edukacji dzieci będące ofiarami konfliktów mają szansę na normalne dzieciństwo

Więcej informacji

- ▶ Unijna pomoc humanitarna i ochrona ludności: http://ec.europa.eu/echo/index_en.htm
- ▶ Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej: http://ec.europa.eu/echo/euaidvolunteers/index_en.htm
- ▶ UE na rzecz dzieci-ofiar konfliktu: http://ec.europa.eu/echo/EU4children/index_en.htm
- ▶ Masz pytania na temat Unii Europejskiej? Odpowiedz na nie Europe Direct: 00 800 6 7 8 9 10 11 (<http://europedirect.europa.eu>)

